

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

4 mai 2004

PROPOSITION DE RÉSOLUTION
**visant à modifier le mécanisme des droits
de tirage**

(déposée par M. Charles Picqué et
Mme Karine Lalieux)

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

4 mei 2004

VOORSTEL VAN RESOLUTIE
**tot wijziging van de regeling inzake de
trekkingsrechten**

(ingedien door de heer Charles Picqué en
mevrouw Karine Lalieux)

<i>cdH</i>	:	Centre démocrate Humaniste
<i>CD&V</i>	:	Christen-Democratisch en Vlaams
<i>ECOLO</i>	:	Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales
<i>FN</i>	:	Front National
<i>MR</i>	:	Mouvement Réformateur
<i>N-VA</i>	:	Nieuw - Vlaamse Alliantie
<i>PS</i>	:	Parti socialiste
<i>sp.a - spirit</i>	:	Socialistische Partij Anders - Sociaal progressief internationaal, regionalistisch integraal democratisch toekomstgericht.
<i>VLAAMS BLOK</i>	:	Vlaams Blok
<i>VLD</i>	:	Vlaamse Liberalen en Democraten

<i>Abréviations dans la numérotation des publications :</i>	<i>Afkortingen bij de nummering van de publicaties :</i>
<i>DOC 51 0000/000</i> :	<i>Parlementair document van de 51e zittingsperiode + basisnummer en volgnummer</i>
<i>QRVA</i> :	<i>Schriftelijke Vragen en Antwoorden</i>
<i>CRIV</i> :	<i>Voorlopige versie van het Integraal Verslag (groene kaft)</i>
<i>CRABV</i> :	<i>Beknopt Verslag (blauwe kaft)</i>
<i>CRIV</i> :	<i>Integraal Verslag, met links het definitieve integraal verslag en rechts het vertaald beknopt verslag van de toespraken (met de bijlagen)</i>
	<i>(PLEN: witte kaft; COM: zalmkleurige kaft)</i>
<i>PLEN</i> :	<i>Plenum</i>
<i>COM</i> :	<i>Commissievergadering</i>

Publications officielles éditées par la Chambre des représentants
Commandes :
Place de la Nation 2
1008 Bruxelles
Tél. : 02/ 549 81 60
Fax : 02/549 82 74
www.laChambre.be
e-mail : publications@laChambre.be

Officiële publicaties, uitgegeven door de Kamer van volksvertegenwoordigers
Bestellingen :
Natieplein 2
1008 Brussel
Tel. : 02/ 549 81 60
Fax : 02/549 82 74
www.deKamer.be
e-mail : publicaties@deKamer.be

DÉVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

Les droits de tirage sont apparus lors de la régionalisation des programmes de résorption de chômage en 1989. La version consolidée de loi spéciale du 8 août 1980 de réformes institutionnelles prévoit ainsi, en son article 6, que pour chaque demandeur d'emploi inoccupé, placé, dans le cadre d'un contrat de travail, dans un programme de remise au travail, l'autorité fédérale octroie une intervention financière aux Régions, dont le montant correspond à une indemnité de chômage, et ce, à condition que la Région fournit la preuve :

- a) de l'occupation équivalente à un emploi temps plein ;
- b) de la qualité de demandeur d'emploi inoccupé des travailleurs mis au travail ;
- c) que ces travailleurs sont engagés dans les liens d'un contrat de travail.

Le montant de l'intervention financière a été fixé par arrêté royal, en 1989, à 5.035 euros par chômeur complet indemnisé ou assimilé remis au travail.

Le gouvernement fédéral n'a pour autant jamais appliqué avec rigueur les dispositions de la loi spéciale au regard des droits de tirage sur les programmes de remise au travail.

En effet, l'enveloppe financière consacrée à cette politique est figée. Le montant transféré aux Régions ne peut donc suivre l'évolution du nombre de chômeurs complets indemnisés remis au travail. Dès lors, afin de répartir la dotation «Droit de tirage»¹ inscrite au budget fédéral, les responsables politiques ont déterminé en 1989 une clef de répartition. Cette clef se base principalement sur la proportion de chômeurs complets indemnisés se trouvant sur le territoire de chaque Région. Les pourcentages sont les suivants : 8,02% pour la Région de Bruxelles-Capitale, 38,14% pour la Région wallonne et 53,84% pour la Région flamande.

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De trekkingsrechten zijn ontstaan bij de regionalisering van de programma's die erop gericht waren de werkloosheid terug te dringen. In artikel 6 van de geconsolideerde versie van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen is immers bepaald dat de federale overheid voor iedere binnen het raam van een arbeidsovereenkomst in een wedertewerkstellingsprogramma geplaatste niet-werkende werkzoekende, aan de gewesten een financiële tegemoetkoming toekent, waarvan het bedrag overeenstemt met een werkloosheidsvergoeding, zulks op voorwaarde dat het gewest het bewijs levert:

- a) dat de werkgelegenheid overeenstemt met een voltijdse baan;
- b) dat de tewerkgestelde werknemers niet-werkende werkzoekenden zijn;
- c) dat die werknemers met een arbeidsovereenkomst in dienst werden genomen.

Het bedrag van de tegemoetkoming werd in 1989 bij koninklijk besluit vastgesteld op 5.035 euro per wedertewerkgestelde volledig uitkeringsgerechtigde of daarmee gelijkgestelde werkloze.

De federale overheid heeft die in de bijzondere wet vervatte bepalingen echter nooit zo strikt toegepast als het ging om de trekkingsrechten wat de wedertewerkstellingsprogramma's betrof.

De voor dat beleid uit te trekken middelen liggen immers vast. Het aan de gewesten overgedragen bedrag kan dus geen gelijke tred houden met de evolutie van het aantal volledig uitkeringsgerechtigde werklozen. Om te zorgen voor een herverdeling van de op de federale begroting aangewezen dotaatie «Trekkingsrecht»¹ hebben de politieke vertegenwoordigers in 1989 een verdeelsleutel vastgesteld. Die verdeelsleutel is hoofdzakelijk gebaseerd op het aanteel uitkeringsgerechtigde werklozen dat zich op het grondgebied van elk van de gewesten bevindt. De percentages zijn: 8,02 % voor het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, 38,14 % voor het Waals Gewest en 53,84 % voor het Vlaams Gewest.

⁽¹⁾ AB – 56.80.4501.52.86.23.57 – Octroi aux Régions d'interventions financières pour les programmes de remise au travail de chômeurs

¹ BA – 56.80.4501.52.86.23.57 – Toekennen van financiële tegemoetkomingen aan de Gewesten voor de programma's voor wedertewerkstelling van werklozen.

Les Régions ont rapidement fait connaître leur mécontentement quant à la méthode appliquée par le fédéral. L'utilisation d'une enveloppe fermée répartie entre les Régions sur base d'une clef immuable ne permet en effet pas de couvrir l'évolution de leurs besoins.

Il a fallu attendre les accords de la Saint-Eloi en 1999, pour que l'enveloppe «droit de tirage» du fédéral soit revue à la hausse. Ces accords prévoient ainsi pour la première fois trois augmentations successives des droits de tirage de 48,58 millions d'euros pour les années 2000, 2001 et 2002. Par ailleurs, l'intervention financière fédérale pour chaque chômeur est portée par arrêté royal à 5.834 euros en 2000, à 6.633 euros en 2001, et à 7.433 euros en 2002.

La réforme institutionnelle de 2001 (Accords de la Saint-Polcarpe) prévoit également une augmentation des moyens octroyés (+ 12,39 millions d'euros en 2002 et 2003). Par ailleurs, afin de mieux correspondre à la réalité, la loi spéciale du 13 juillet 2001 modifie le champ d'application des programmes de résorption du chômage au niveau du public-cible. Auparavant, les programmes de résorption du chômage visaient à l'engagement de «chômeurs complets indemnisés». Désormais, le dispositif est étendu à tout «demandeur d'emploi inoccupé». On parle d'ailleurs de programme de remise au travail.

Ces augmentations successives du montant de l'intervention financière fédérale sont bien sûr les bienvenues pour les Régions. Il est toutefois regrettable que le mécanisme du recours à une enveloppe fermée n'ait pas été abandonné et que la clef de répartition de la dotation fédérale «Droit de tirage» n'ait pas été réactualisée.

Fin des années 80, plus de 45,6% des chômeurs complets indemnisés étaient localisés en Flandre, 42,3% en Région wallonne et 11,6% en Région bruxelloise. En 1989, le taux de chômage en Wallonie atteignait les 12,8%. La Région de Bruxelles-Capitale connaît un taux de chômage légèrement inférieur (11,7%). En Flandre, celui-ci ne dépassait par contre pas les 7,1%.

Le différentiel de taux de chômage entre la Région flamande et les Régions wallonne et bruxelloise s'est creusé au cours des quinze dernières années.

En 2004, c'est la Région bruxelloise qui connaît le taux de chômage le plus important du pays, celui-ci

De gewesten hebben al spoedig hun ontevredenheid geuit over de door de federale overheid toegepaste werkwijze. De aanwending van een gesloten enveloppe die op grond van een vaste verdeelsleutel over de gewesten wordt verdeeld maakt het immers onmogelijk in te spelen op de evolutie van hun behoeften.

De enveloppe «Trekingsrecht» werd pas bij het Sint-Elooisaakkoord van 1999 opwaarts herzien. Aldus voorzag dat akkoord in drie opeenvolgende verhogingen van de trekingsrechten met 48,58 miljoen euro voor de jaren 2000, 2001 en 2002. Voorts werd de door de federale overheid voor elke werkloze toegekende financiële tegemoetkoming bij koninklijk besluit opgetrokken tot 5.834 euro in 2000, tot 6.633 euro in 2001 en tot 7.433 euro in 2002.

De institutionele hervorming van 2001 (het Lambermontakkoord) voorziet tevens in een verhoging van de toegekende middelen (+ 12,39 miljoen euro in 2002 en 2003). Om de realiteit dichter te benaderen wordt bovendien het toepassingsgebied van de tewerkstellingsprogramma's bij de bijzondere wet van 13 juli 2001 meer afgestemd op de doelgroep ervan. Voorheen waren de werkgelegenheidsprogramma's gericht op de indienstneming van «volledig uitkeringsgerechtigde werklozen». Voortaan geldt het dispositief ook voor alle «niet-werkende werkzoekenden». Men heeft het trouwens over «wedertewerk-stellingsprogramma».

De gewesten verwelkomen vanzelfsprekend de opeenvolgende verhogingen van de financiële tegemoetkoming door de federale overheid. Toch valt het te betreuren dat niet is afgestapt van de regeling waarbij een gesloten enveloppe wordt gehanteerd, en dat de verdeelsleutel van de federale dotatie «Trekingsrecht» niet opnieuw werd bijgewerkt.

Op het einde van de jaren '80 was 45,6 % van de volledig uitkeringsgerechtigde werklozen te vinden in Vlaanderen, 42,3 % in het Waals Gewest en 11,6 % in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. In 1989 bedroeg het werkloosheidspercentage in Wallonië 12,8 %. In het Brussels Hoofdstedelijk Gewest lag de werkloosheidsgraad iets lager op 11,7 %. In Vlaanderen daarentegen was hij niet hoger dan 7,1 %.

Het percentageverschil tussen het Vlaams Gewest enerzijds en het Waals en het Brussels Gewest anderzijds wat de werkloosheid betreft is de voorbije vijftien jaar nog groter geworden.

In 2004 ligt het werkloosheidspercentage het hoogst in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, met name op

s'élève à 21,2%, contre 18,2% en Wallonie et 8,3% en Flandre. La répartition spatiale des chômeurs complets indemnisés et des demandeurs d'emploi inoccupés a également évolué. Ainsi, aujourd'hui la répartition des demandeurs d'emploi au sein du royaume est la suivante : 15% à Bruxelles, 46% en Wallonie et 38% en Flandre.

Ces chiffres démontrent un renversement de situations sur le marché belge de l'emploi.

Mais comment expliquer une telle évolution ? Si on prend l'exemple bruxellois, l'importance de son taux de chômage et par conséquent la proportion élevée de demandeurs d'emplois inoccupés sur son territoire, s'explique notamment par la qualité de grande ville que revêt la Région bruxelloise.

Une des caractéristiques communes des grandes villes réside dans la concentration sur leur territoire des populations les plus touchées par le chômage, à savoir, les jeunes, les populations faiblement qualifiées, les populations d'origine étrangère, les personnes les plus précarisées. L'analyse des caractéristiques des chômeurs complets indemnisés bruxellois révèle que 68% d'entre eux sont peu qualifiés et plus de 40% sont de nationalité étrangère. Lorsqu'on sait que le marché de l'emploi bruxellois est caractérisé par une surqualification des offres d'emploi et par la présence importante de discriminations à l'embauche, les précédentes considérations prennent tout leur sens.

Bruxelles, comme de nombreuses autres grandes villes, présente des caractéristiques très duales. La Région bruxelloise produit d'importantes richesses, avec 19% de la valeur ajoutée nationale, mais a paradoxalement le revenu moyen par habitant le plus faible du pays. Bruxelles compte près de 600.000 travailleurs salariés (soit plus de 17% de l'emploi salarié belge), mais ces emplois, pour une part importante d'entre eux, ne profitent pas aux Bruxellois.

On ne peut donc parler de véritables dégradations du marché de l'emploi bruxellois et ce, malgré un climat économique mondial fâcheux. Le taux de chômage élevé en Région de Bruxelles-Capitale s'explique par les problèmes spécifiques liés à son statut de grande ville (voir ci-dessus), par l'augmentation des qualifications exigées par les employeurs, par une augmentation de la population en âge de travailler, ce qui se traduit par une augmentation de la population active. Cette augmentation n'est pas absorbée par la croissance de l'emploi, entraînant un taux de chômage important.

21,2 % contre 18,2 % en Wallonie et 8,3 % en Flandre. Ook de geografische spreiding van de volledig uitkeringsgerechtigde werklozen en de niet-werkende werkzoekenden is geëvolueerd. Zo zijn de werkzoekenden als volgt over het Rijk verspreid: 15 % in Brussel, 46 % in Wallonië en 38 % in Vlaanderen.

Uit die cijfers blijkt dat de respectieve situaties op de Belgische arbeidsmarkt zijn omgeslagen.

Maar hoe is een dergelijke ontwikkeling te verklaren? In Brussel bijvoorbeeld ligt de verklaring voor de hoge werkloosheidsgraad en derhalve ook voor het hoge aandeel niet-werkende werkzoekenden op het grondgebied ervan, in het grootstedelijk karakter van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Een van de gemeenschappelijke kenmerken van de grote steden is de concentratie op hun grondgebied van de bevolkingsgroepen die het vaakst door werkloosheid worden getroffen, te weten de jongeren, de laaggeschoolden, mensen van allochtone afkomst en degene wier bestaan onzekerheid het grootst is. Een analyse van de eigenschappen van de Brusselse volledig uitkeringsgerechtigde werklozen toont aan dat 68 % van hen laaggeschoold is en meer dan 40 % van vreemde nationaliteit. In de wetenschap dat de Brusselse arbeidsmarkt wordt gekenmerkt door werk-aanbiedingen waarbij sprake is van overkwalificatie en door een aanzienlijke mate van discriminatie bij de indienstneming krijgen die bedenkingen hun volle betekenis.

Zoals veel andere grote steden heeft Brussel sterk dual getinte kenmerken. Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest draagt veel rijkdom bij, met name 19 % van de in ons land gegenereerde toegevoegde waarde, maar paradoxaal genoeg heeft het het laagste gemiddelde inkomen per inwoner. Brussel telt bijna 600.000 werknemers (wat neerkomt op 17 % van alle werknemersbanen in België). Die arbeidsplaatsen komen een groot deel van de Brusselaars evenwel niet ten goede.

Op de Brusselse arbeidsmarkt kan men dus niet echt van scheeftrekkingen gewagen, ondanks een wereldwijd zwakke economische conjunctuur. De hoge werkloosheidsgraad in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest valt te verklaren door specifieke, aan zijn grootstedelijke status gerelateerde knelpunten (*cf. supra*), door de hogere kwalificaties die de werkgevers eisen, alsmede door het groter aantal mensen dat behoort tot de leeftijdscategorie van de potentieel beroepsactieve, hetgeen tot uiting komt in een stijging van de beroepsactieve bevolking. Die stijging wordt niet opgevangen door meer werkgelegenheid, zodat dit leidt tot een hoge werkloosheidsgraad.

Le gouvernement fédéral est conscient de l'ampleur de la problématique du chômage en Belgique. La déclaration gouvernementale de juillet 2003 stipule ainsi : «Les chiffres élevés du chômage nous obligent à faire de l'emploi une priorité absolue. Avec un objectif à terme : le plein emploi de qualité. En effet, avoir un emploi permet à chacun de nos concitoyens de mener une vie digne et constitue de ce fait la meilleure protection contre l'exclusion, la pauvreté et la précarité». Le gouvernement s'est ainsi engagé à créer 200.000 nouveaux emplois au cours de la présente législature.

Les Régions sont compétentes pour le placement des travailleurs et la remise au travail des chômeurs depuis 1989. La réalisation des objectifs fixés par le gouvernement fédéral dépend donc largement des actions pouvant être menées au niveau régional.

Les programmes de remise au travail constituent un vaste pan de la politique d'emploi régionale. Au travers de ceux-ci, les pouvoirs publics créent de véritables emplois. Ils disposent de la faculté d'orienter ces nouveaux emplois vers telle ou telle catégorie de demandeurs d'emploi. Par ailleurs, la création d'emplois subventionnés permet de satisfaire toute une série de demandes sociales particulièrement présentes dans la ville.

Afin d'atteindre l'objectif fixé de 4.400.000 emplois en 2008, le gouvernement fédéral doit assumer ses responsabilités et octroyer aux Régions les moyens nécessaires pour assumer leur politique d'emploi.

Les auteurs de la présente proposition de résolution demandent dès lors au gouvernement fédéral de dégager des moyens budgétaires suffisants pour appliquer les dispositions de la loi spéciale du 8 août 1980 de réformes institutionnelles.

Si le gouvernement fédéral ne parvient pas à dégager des moyens suffisants pour sortir du mécanisme de l'enveloppe fermée, il est demandé que toute nouvelle augmentation de la dotation «Droit de tirage» se fasse au profit des Régions connaissant un taux de chômage supérieur à la moyenne nationale.

Si il n'est procédé à aucune augmentation de l'enveloppe «Droit de tirage», il lui est demandé de revoir le mécanisme de partage de celle-ci. Les règles édictées en 1989 ne collent en effet plus à la réalité du marché de l'emploi belge. Dans ce contexte, il est proposé d'utili-

De federale regering is zich bewust van de omvang van het werkloosheidsvraagstuk in België. In de regeringsverklaring van juli 2003 wordt het volgende gesteld: «Er is de hoge werkloosheid die ons dwingt de werkgelegenheid boven aan de agenda te plaatsen. Met op termijn één doel voor ogen: volledige tewerkstelling met volwaardige jobs. Het hebben van een baan maakt het immers aan elk van onze burgers mogelijk een waardig leven te leiden en vormt de beste bescherming tegen armoede, uitsluiting en bestaansonzekerheid.». De regering heeft er zich aldus toe verbonden tijdens deze regeerperiode 200.000 nieuwe banen te creëren.

Sinds 1989 zijn de gewesten bevoegd voor de arbeidsbemiddeling en de wedertewerkstelling van de werklozen. Of de federale regering de gestelde doelen zal realiseren, hangt dus in grote mate af van de acties die op gewestelijk vlak kunnen worden ondernomen.

De werkgelegenheidsprogramma's vormen een omvangrijk deel in het gewestelijk werkgelegenheidsbeleid. Voor de overheid zijn zij het middel om volwaardige banen te scheppen. De overheid is bij machte om die nieuwe banen op deze of gene categorie van werkzoekenden af te stemmen. Bovendien kan men door gesubsidieerde banen te creëren aan een hele reeks sociale verzoeken tegemoetkomen die vooral in steden de kop opsteken.

Om het gestelde doel van 4.400.000 banen in 2008 te halen, moet de federale regering haar verantwoordelijkheid op zich nemen en de gewesten de nodige middelen bezorgen om hun werkgelegenheidsbeleid uit te voeren.

De indieners van dit voorstel van resolutie vragen de federale regering derhalve voldoende budgettaire middelen vrij te maken om uitvoering te geven aan de bepalingen van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Als de federale regering er niet toe komt voldoende middelen vrij te maken om van de regeling van de gesloten enveloppe af te stappen, wordt gevraagd dat elke nieuwe verhoging van de dotatie «Trekkingsrecht» geschiedt ten voordele van de gewesten met een werkloosheidscijfer dat hoger is dan het nationaal gemiddelde.

Als tot geen enkele verhoging van de enveloppe «Trekkingsrecht» wordt overgegaan, wordt de regering verzocht de verdelingsregeling ervan te herzien. De regels uit 1989 sluiten immers niet meer bij de werkelijkheid van de Belgische arbeidsmarkt aan. In die con-

liser comme clef de répartition de la dotation fédérale «Droit de tirage», la répartition spatiale des demandeurs d'emploi au sein du Royaume.

Karine LALIEUX (PS)
Charles PICQUE (PS)

text wordt voorgesteld als verdeelsleutel van de federale dotatie «Trekkingsrecht» de geografische spreiding van de werkzoekenden in België te gebruiken.

PROPOSITION DE RÉSOLUTION

LA CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS,

- A. Considérant l'évolution du marché de l'emploi au cours de ces quinze dernières années ;
- B. Considérant l'importance du taux de chômage bruxellois et wallon et la répartition spatiale des demandeurs d'emplois inoccupés en Belgique ;
- C. Considérant la déclaration gouvernementale de juillet 2003, qui fait de l'emploi une priorité absolue ;
- D. Considérant l'engagement du gouvernement fédéral de créer 200.000 emplois au cours de la présente législature ;
- E. Considérant l'importance des programmes de remise au travail au sein des politiques d'emploi régionales ;
- F. Considérant les dispositions de l'article 6, § 1er, IX, 2°, de la loi spéciale du 8 août 1980 de réformes institutionnelles ;
- G. Considérant les dispositions de l'article 35 de la loi spéciale du 16 janvier 1989 relative au financement des Communautés et Régions ;
- H. Considérant que le gouvernement fédéral n'a jamais appliqué avec rigueur les dispositions de la loi spéciale du 8 août 1980 relatives aux droits de tirage sur les programmes de remise au travail ;
- I. Considérant la non-adéquation de l'enveloppe «Droit de tirage» aux besoins des Régions ;
- J. Considérant le recours par le gouvernement fédéral à une clef de répartition figée afin de répartir les montants inscrits au budget fédéral au titre d'octroi aux Régions d'interventions financières pour les programmes de remise au travail de chômeurs ;
- K. Considérant la non-adéquation de cette clef de répartition définie en 1989 à la situation actuelle prévalant sur le marché de l'emploi ;

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

DE KAMER VAN VOLKSVERTEGENWOORDIGERS,

- A. Gelet op de evolutie van de arbeidsmarkt tijdens de jongste vijftien jaar;
- B. Gelet op de hoge Brusselse en Waalse werkloosheidscijfers en de geografische spreiding van de werkloze werkzoekenden in België;
- C. Gelet op de regeringsverklaring van juli 2003, die van de werkgelegenheid een absolute prioriteit heeft gemaakt;
- D. Gelet op de verbintenis van de regering om tijdens deze regeerperiode 200.000 nieuwe banen te scheppen;
- E. Gelet op het belang van de wedertwerkstellingsprogramma's in de verschillende regionale vormen van werkgelegenheidsbeleid;
- F. Gelet op de bepaalde in artikel 6, § 1, IX, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen;
- G. Gelet op het bepaalde in artikel 35 van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en Gewesten;
- H. Overwegende dat de federale regering de bepalingen van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 in verband met de trekkingsrechten op de wedertwerkstellingsprogramma's nooit strikt heeft toegepast;
- I. Gelet op de onevenredige afstemming van de enveloppe «Trekkingsrecht» op de behoeften van de gewesten;
- J. Overwegende dat de federale regering een vaste verdeelsleutel gebruikt om de bedragen te verdelen die op de federale begroting zijn opgenomen als financiële tegemoetkomingen aan de gewesten voor de programma's voor wedertwerkstelling van werklozen;
- K. Gelet op de onbillijke verhouding tussen die in 1989 vastgestelde verdeelsleutel en de momenteel op de arbeidsmarkt heersende toestand;

DEMANDE AU GOUVERNEMENT :

1. d'envisager une augmentation des montants inscrits au budget fédéral au titre d'octroi aux Régions d'interventions financières pour les programmes de remise au travail de chômeurs afin de mettre effectivement en oeuvre les dispositions de la loi spéciale du 8 août 1980 relatives aux droits de tirage sur les programmes de remise au travail ;
2. de veiller à ce que, à défaut d'une augmentation suffisante du budget pour sortir du mécanisme de l'enveloppe fermée, toute nouvelle augmentation de la dotation «Droit de tirage» se fasse au profit des Régions connaissant un taux de chômage supérieur à la moyenne nationale ;
3. de saisir, en cas de non augmentation de l'enveloppe «Droit tirage» dans un délai acceptable, le Comité de concertation en vue de déterminer une nouvelle clef de répartition des montants inscrits au budget fédéral au titre d'octroi aux Régions d'interventions financières pour les programmes de remise au travail de chômeurs ;
4. de soumettre au Comité de concertation une nouvelle clef de répartition des montants inscrits au budget fédéral au titre d'octroi aux Régions d'interventions financières pour les programmes de remise au travail de chômeurs sur base de la répartition spatiale des demandeurs d'emploi inoccupés en Belgique.

9 mars 2004

Charles PICQUE (PS)
Karine LALIEUX (PS)

VRAAGT DE REGERING:

1. een verhoging te overwegen van de bedragen die in de federale begroting zijn opgenomen als financiële tegemoetkomingen aan de gewesten voor de programma's voor wedertewerkstelling van werklozen, teneinde de bepalingen van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 inzake de trekkingsrechten op de wedertewerkstellingsprogramma's daadwerkelijk uit te voeren;
2. er bij gebrek aan een voldoende verhoging van de begroting om van de regeling van de gesloten enveloppe af te stappen, op toe te zien dat elke nieuwe verhoging van de dotatie «Trekkingsrecht» geschiedt ten voordele van de gewesten met een werkloosheidscijfer dat hoger is dan het nationaal gemiddelde;
3. het Overlegcomité bijeen te roepen als de enveloppe «Trekkingsrecht» niet binnen een aanvaardbare termijn wordt opgetrokken, teneinde een nieuwe verdeelsleutel te bepalen voor de bedragen die op de federale begroting zijn opgenomen als financiële tegemoetkomingen aan de gewesten voor de programma's voor wedertewerkstelling van werklozen;
4. aan het Overlegcomité een nieuwe verdeelsleutel voor te leggen voor de bedragen die op de federale begroting zijn opgenomen als financiële tegemoetkomingen aan de gewesten voor de programma's voor wedertewerkstelling van werklozen, en wel op grond van de geografische spreiding van de werkloze werkzoekenden in België.

9 maart 2004